

1 skyrius

Policijos automobilis braunasi pro melsvą žalumą vedančiu į sodybą traktorių keliuku. Ten, kyšulyje, matyti vienišas namelis – birželį niekada dorai nesutemsta. Paprastas medinukas, šiek tiek aukštesnis, nei turėtų būti, atrodo neproporcingas. Balti apvadai apsilaupe, raudona siena pietinėje pusėje išblukusi. Stogas su apžėlusiomis čerpėmis primena priešistorinio žvėries odą. Vėjo nėra, oras truputį atvėsus, todėl stiklai apačioje rasoja. Iš lango antrame aukšte sklinda ryški geltona šviesa.

Apačioje ramiai blizga ežeras, apsuptas prie pat kranto augančių beržų. Ten ir pirtis, kurioje vasaros vakarais berniukai maudydavosi su tėvu, o paskui vorele, išskėtę rankas lyg nukryžiuotieji, brisdavo į vandenį aštriais akmenimis nusėtu dugnu.

„Puikumėlis!“ – šaukdavo tėtis nerdamas. Balsui nuvilnijus virš ežero, stodavo spengianti tyla, kokia įmanoma tik čia, taip toli nuo visko. Kartais ji gąsdindavo Benjaminą, o kartais atrodydavo, kad visa aplink jo klausosi.

Tolėliau pakrantėje stovi valčių pašiūrė. Sutrešęs medinis statinys svyra vandens pusėn. Aukščiau riogso daržinė su milijonų kinivarpu išvarpytomis sijomis ir septyniasdešimties metų senumo mėšlo pėdsakais ant betoninės aslos. Tarp daržinės ir namo plyti nedidelė veja, kur berniukai žaisdavo futbolą, aikštė ant šlaito – nusigrėžus nuo vandens tekdavo pulti įkalnėn.

Tarp toliau dunksančio miško ir priekyje tyvuliuojančio ežero įsispraudusi pievelė su keliais pastatėliais primena sceną. Vieta nuošali, aplink nėra gyvos dvasios, visai kaip kadaise. Žvelgdami iš atokiausio kyšulio taško, jokių žmogaus pėdsakų jie nematydavo. Kartais pasigirdavo tolimas kitapus ežero žvyrkeliu važiuojančio automobilio gausmas, sausą vasaros dieną virš miško pakildavo dulkių debesis, bet žmonių jie nesutikdavo. Būdavo visiškai vieni, nes patys iš čia neišeidavo, o kiti čionai neužsukdavo. Kartą matė medžiotoją. Jam staiga pasirodžius, berniukai žaidė miške. Žilas žaliai apsirengęs vyriškis be garso slinko tarp eglių už dvidešimties metrų. Praeidamas pažvelgė į vaikus be jokios išraiškos veide, tylėdamas pakėlė prie lūpų smilių ir vėl dingo tankmėje. Jo pasirodymas taip ir liko nepaaiškinamas lyg meteorito, kuris šmėsteli danguje ir vis dėlto nenukrinta. Vėliau berniukai niekada apie jį nesikalbėjo, kartais Benjaminas net pasvarstydavo, ar tikrai jį matė.

Saulė nusileido prieš dvi valandas. Policijos automobilis atsargiai rieda keliuku. Vairuotojas sunerimęs žvelgia virš variklio gaubto, bandydamas įžiūrėti, kas lieka po dugnu, automobiliui leidžiantis nuo kalniuko, o medžių viršūnių nemato net ištempęs kaklą virš vairo. Virš namo iškilusios neįtikimo didumo eglės. Didelės atrodė jau tada,

kai berniukai buvo maži, o dabar, ko gero, siekia trisdešimt–keturiasdešimt metrų. Vaikų tėvas visada didžiavosi šios vietos derlingumu, lyg tai būtų jo nuopelnas. Birželio pradžioje sukišdavo į žemę ridikėlių sėklas ir vos po poros savaitių eidavo su atžalomis į daržą parodyti iš žemės jau lendančių raudonų kamuolėlių. Vis dėlto derlingumu aplink trobą kliautis neverta, kai kur žemė visai negyva. Obelis, kurią tėtis padovanojo mamai gimtadienio proga, tebėra ten, kur kadaise pasodinta, bet neauga ir nemezga vaisių. Vietomis nėra nė akmenėlio, dirva juoda ir sunki, o kitur uola visai čia pat, iškart po žole. Statydamas aptvarą vištoms tėtis tikrino žemę virbu. Vietomis minkšta ir apaugusi šlapia žole dusliai sugerdavo smūgį, o kartais sužvangėdavo visai negiliai. Tėčiui sušukus į žemę, garsas atsimušdavo į uolą taip, kad net rankas virpino.

Policininkas išlipa iš automobilio ir įgudusiu judesiu pritildo ant peties kabantį aparatą, iš kurio sklinda specifinis traškesys. Pareigūnas augalotas. Prie diržo kabantys kamuoti juodos matinės spalvos daiktai, regis, dar tvirčiau jį laiko ant žemės paviršiaus.

Virš aukštų eglių šmėsčioja mėlyna šviesa.

Ji kažkuo ypatinga. Virš ežero kylančios melsvos kalvos ir švyturėlių mirgėjimas prašosi dailininko teptuko.

Žengęs kelis žingsnius namo kryptimi pareigūnas sustoja ir staiga sutrikęs stebi sceną. Trys vyrai sėdi petys į petį ant mūrinių laiptų prie lauko durų ir verkdami glėbesčiuojasi. Kostiumuoti, su kaklaraiščiais. Šalia žolėje pūpso urna. Policininkas sutinka vieno iš vyrų žvilgsnį. Šis atsistoja, kiti du lieka toliau sėdėti apsikabinę. Abudu šlapi ir kaip reikiant aplamdyti. Dabar aišku, kodėl iškviesta ir greitoji pagalba.

– Aš Benjaminas. Tai aš skambinau.

Pareigūnas ieško kišenėse bloknoto. Nežino, kad to neįmanoma užrašyti ant popieriaus, kad jo akyse baigiasi kelių dešimtmečių trukmės istorija apie tris brolius. Apie žmones, kadaise išplėštus iš šios vietos, o dabar priverstus grįžti. Nežino, kad čia viskas susiję, atskirai nieko negalima paaiškinti. Tai, kas vyksta dabar, svarbu, bet svarbiausia, kas jau nutiko. Mūriniai laiptai, trijų brolių ašaros, sutinę, krauju pasruvę jų veidai yra tik paskutinis sudrumsto vandens ratilas. Kraštinis, toliausias nuo pūkštelėjimo vietos.